

Tisztelt Miniszter Úr!

Miután ön tudomást szerzett arról, hogy L. Simon László nem tartja be, ezáltal megsérti a gyermekvédelmi törvényt, (vagyis törvényt sért) a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgatói megbízását azonnali hatállyal visszavonta.

Korábban, az Ön által vezetett minisztérium, szakszervezetünkhöz írt válaszlevelében megállapította:

„A bíróságok eljárások folytán hozott végzéseiből látható, hogy a Magyar Állami Operaház, mint munkáltató, folyamatosan megszegte a hatályos Munka törvénykönyvben meghatározott konzultációra vonatkozó rendelkezéseket, azaz a törvény szabályait megszegve járt el a szakszervezettel, illetve az általa képviselt dolgozókkal szemben.”

Az Opera folyamatos törvényt sértésének konstatálását Szentmártoni János helyettes államtitkár úr, felénk 2023. május 19-én írt válaszlevelében közölte.

Az Operaház főigazgatója mégis helyén maradhatott. Sőt, ön további öt évre főigazgatónak kinevezte annak ellenére, hogy tudott a tizennégy alkalommal a jogerős bírósági döntésekben megállapított törvényt sértésekről.

Tisztelettel kérdezem: mi oka annak, hogy kétféle elbírálást lehet, vagy kell alkalmaznia egy állami kulturális intézmény törvényt sértő vezetői gyakorlatának megítélésében?

Hiszen a jogszabályok, törvények betartása hazánkban az Alaptörvény előírása szerint mindenkire azonosan kötelező, és az abban foglaltak alapján (XV. cikk) megszegésük esetében részleghajlás mentesen kell a vétkesekkel szemben eljárni. A törvényektől, azok milyenségétől, tartalmától függ, hogy be nem tartásuk esetén felmenti-e az ön által felügyelt intézmény vezetőjét?

Tehát ebben az esetben a munka törvénykönyvének betartatását nem tartja vezetői követelménynek és annyira súlyos vezetői mulasztásnak, amely miatt fel kellene menteni az intézmény vezetőjét, illetve vezetői megbízásának megújításától elzárkózni. Hivatkozva arra, hogy a törvényt rendszeresen és tudatosan megsértő személy nem kerülhet vissza az adott intézmény élére.

A gyermekvédelmi törvény be nem tartását súlyosabb vezetői mulasztásnak tartja, amely indokolja a vezetői megbízás megszüntetését?

Ha nem a törvényt sértés következményei hatásának eltérései okozzák a két kiemelt állami kulturális intézmény vezetőivel szembeni felelősségre vonást, illetve felelősségre nem vonást ugyanazon vezetői magatartás esetén, akkor mi más oka volt ennek?

A két vezető szakmai megítélése során, a személyük iránti rokonszenve, bizalma vélhetően nem okozhatta, hogy következetlenül, különbözőképpen járjon el velük szemben.

Magyarázat hiányában számunkra érthetetlen, hogy a sorozatosan törvénysértést elkövető, Opera vezetőjét még felelősségre sem vonta, viszont a Nemzeti Múzeum vezetőjét az elkövetett egyetlen jogsértéséért azonnali hatállyal felmentette.

Őn a parlament ülésén elmondta:

„A törvények betartása egy ország alapja. Mi lenn, ha az atomerőmű igazgatója vagy a hadsereg egy főtisztje válogat a törvények között, hogy mit tart be vagy mit nem? Minden állami vezetőnek be kell tartani a törvényeket. L. Simon László kiváló értelmiségi és kiváló borász, de alkalmatlan vezető, mert nem tudta betartatni a törvényeket.”

Az Ön álláspontja példaértékű és követendő.

Nos, a Magyar Állami Operaház főigazgatója a Munka Törvénykönyvét a jogkörében eljárva, a Bíróságok jogerős döntései szerint sorozatosan semmibe veszi. Eközben szemmel láthatóan nem tart attól, hogy a jogellenes, és etikátlan cselekedetei rá nézve bárminemű hátrányos következménnyel járnának, és ezen reményében ezidáig nem is kellett csalatkoznia.

Viszont mindazokban, akik erről tudomással bírnak, alapjaiban rendült meg a bizalom, a hit abban, hogy a Magyar Országgyűlés alkotta törvények, és állami szervek által hozott egyéb jogszabályok valóban minden honpolgárra azonosan hatnak. Számomra elfogadhatatlan a főigazgató viselkedése, az pedig elszomorít, hogy senki sem tudja, vagy hajlandó, őt jogkövető magatartásra bírni.

Holott a teljesség igénye nélkül, például az elmúlt években számos művésznak és munkatársnak jogellenesen szüntette meg a jogviszonyát nem riadva vissza az azonnali hatályú felmentéstől sem, nem törődve azzal, hogy ezáltal megkeseríti munkahelyi honfitársainak életét. Véleményem szerint a legkirívóbb eset egy több évtizede az Operában foglalkoztatott öt gyermekes zenekari művész azonnali hatályú felmentése (kirúgása), pusztán azért, mert szakszervezeti ténykedését nem bírta elviselni. Végül sok éves pereskedést lezáró kúriai ítélet az Operát kötelezte a meghurcolt művész közalkalmazotti jogviszonyának a helyreállítására. A főigazgatót - tudomásom szerint - e kirívóan törvénysértő tettért marasztalás sem érte elmarasztalás. Cselekedete arra viszont kiválóan alkalmasnak bizonyult, hogy a társulatban riadalmat keltsen és mélyen gyökeret verő - mondhatni kitéphetetlen - félelmet ültessen el.

Így járhat bárki, aki szót merészel emelni a jogsértések megakadályozása, vagy a társulati tagok érdekeinek védelmében.

Jellemző, hogy a jogszerű sztrájk kilátásba helyezéséről szóló sztrájkfelhívást követően, a vezető állású munkavállalók közül páran, már a munkahelyük várható elvesztésével fenyegetik mindazon munkavállalókat, akik az Alaptörvényben biztosított joguk gyakorlásával majd élni merészelnek.

Hála Istennek azonban a bíróságok vagy megállapították a jogellenességet, vagy egyezséggel volt kénytelen az Opera az általa kezdeményezett felmondásokat lezárni, minek következményeiként a pénzzel ki nem fejezhető morális veszteségen túl, összességében száz millió forint nagyságrendű kártérítést kellett az Operaháznak a szűkös anyagi forrásaiból a kárvallott munkavállalói részére kifizetni.

A legutóbbi kinevezését követően szintén módfelett etikátlanul és törvény sértően, a valós okot leplező indokkal, szemforgató módon, a főigazgató-helyettes által aláírt felmondással szabadult meg a pályázaton mind a kilenc bíráló bizottsági tag által alkalmasnak minősülő első karmesterétől, akit ráadásul korábban a főigazgatói pályázaton való részvételre biztatott.

Mivel a jogot és az etikát egyaránt megcsúfoló döntés okán a társulat által méltán tisztelt és közkedvelt karmester bíróságához fordult, a főigazgató egyezsége kényszerült, amelynek jelentős mértékű anyagi és morális terheit természetesen nem az okozó operaházi notabilitás, hanem az Opera társulata kénytelen viselni.

A zenekari igazgatónak a főigazgató jóvoltából ugyancsak mennie kellett. Annak ellenére, hogy a határozott idejű kinevezése csak egy év elmúltával járt volna le. Ezért a főigazgatói megtorlás "eredményeként" tulajdonképpen jelenleg két fizetett, de csak egy dolgozó zenekari igazgató tevékenykedik az Operában.

A főigazgató az Operaház zenei vezetését gyakorlatilag lenullázta.

Első karmester nincs. Főzeneigazgatói posztra annak ellenére, hogy az Ön által elfogadott SZMSZ előírja a betöltését, nincs kiírva pályázat, mondván nincs alkalmas rá alkalmas kandidáló. Viszont a státuszra fordítandó személyi kiadások a főigazgatót is érintően helyettesítés címén felosztást nyertek.

Az érvelés azért sántít, mert a főigazgató pár hónappal ezelőtt írt pályázatában az akkor még foglalkoztatott főzeneigazgató alkalmasságát a lehető legkiválóbbnak értékelte, és az egekbe dicsérte.

Okkal merül fel a kérdés: Ha évtizedeken át szükséges volt az SZMSZ-ben rögzített zenei vezetői struktúra, akkor gyakorlatban mi okból került sor a megszüntetésére?

Vagy a legutóbbi esetre utalva: Miképpen fordulhat elő hazánk legnagyobb köztulajdonban lévő kulturális intézményében, hogy kétkezi és alacsony keresetű munkavállalóktól a tájékoztatásukat mellőzve és a beleegyezésük hiányában a novemberi bérkifizetéskor több tízezer van, akitől százezer forint feletti összeget levontak?

A cselekedet súlyosan sérti az Mt. 161. §-ban foglalt kógens előírást. Ennek ellenére a jogellenesen levont munkabérek visszautalásra a főigazgatóhoz is intézet felhívásunk ellenére sem került sor.

Mi ez, ha nem a jog visszaélésszerű, túrhetetlen gyakorlása?

Az SZMSZ szerinti Intézményi Érdekegyeztető Tanács létrehozását, működtetését a főigazgató ugyancsak következmények nélkül évek óta elszabotálhatja. A kollektív munkaügyi vita tárgyalásain nem hajlandó részt venni. Az általa 2017 februárjában felmondott kollektív szerződés újbóli megkötését a jogalkotó szándékát is negligálva évek óta halogatja. Ezért gyakorlatilag lehetetlen érdemben lényegi ügyekben az eltérő álláspontokat közelíteni, adja Isten megállapodni. A főigazgató az évek óta tanúsított magatartásával meggátolja, nyilatkozataiban pedig megtagadja az Alaptörvény VIII. cikkében foglaltakat.

A sajtóban, kétségtelenül átlagot meghaladó szónoki képességét felhasználva lejáratja azokat, akik a választott (nem kinevezett) tisztségükből adódó feladatukat akarják teljesíteni, tehát nem hajlandók a tagjaik érdekei ellen ható elvtelen alkura.

A sztrájkfelhívás nyomán felhorkanó nárcisztikus, és sértődött, kegyenc főigazgató gyűlöletkeltő, megfélemlítő és uszító célból készült írásai szót sem érdemelnek. Hiszen ha valaki egy 30%-os bérkövetelést propagandisztikus cézzal - szándékosan érvényesnek feltüntetve egy a szakszervezetek visszavont követelést - 70%-os mértékűnek hazudik, és ellentmondást nem tűrő diktatori kinyilatkoztatásával próbál érvényteleníteni, miszerint: *„....Nálunk nem kell védeni a munkavállalók érdekeit, mert én magamtól mindent osztok, amint egy pici pénzhez jutunk.”* Így, a sajtón keresztül üzenve, a szakszervezeteket gyakorlatilag kitiltotta az általa vezetett intézményből.

Elkeserítő olvasni, ahogyan a sértett dühtől vezérelt, szánni valóan primitív lelkületről tanúskodó módon gúny tárgyává teszi a nyugdíjas honfitársait, megfélemlítve arról, hogy ha Jóisten engedi úgy a kérlelhetetlen idő múltával a jelenleg regnáló főigazgató úr, is az általa - vélekedéseiből kitűnően - a mélyen megvetett lesajnáltak táborába kerül.

A főigazgató magát mindenki fölé helyező - polgári demokráciában megengedhetetlen és elviselhetetlen - a szerény keresetű, sokuk közül régóta a napi megélhetési gondokkal küzdő munkatársakat még inkább bántó, körötte kialakult urizáló személyi kultusz türesét követeli meg. A „Sissi” páholynak, a királynő budoárjának, a Székely Bertalan teremnek a Királyi bejáratnak, lépcsőháznak és oszlopcsarnoknak kizárólagos használata őt illeti meg, csakúgy, mint a társulat számára támogatásként a BMW Group által biztosított exkluzív gépjárművek közül a legnagyobb és legrágább exkluzív modell birtoklása. Az Operaház munkavállalói számára kötelezővé tett, a megjelenést ellenőrzött, a távolmaradást büntetéssel fenyegető, ráadásul az odarendelt hallgatóságot nem tisztelő módon, zsebre vágott kézzel tartott, társulati ülésnek aposztrofált fellépései.

Említett jelenségek úgy gondolom, tükrözik a mindennapokat nehezítő körülményeket, amelyek még inkább igazolják a rendezett munkaügyi kapcsolatok létrehozásának elengedhetetlen szükségét, a kollektív szerződés megkötését.

Köszönöm, hogy soraimnak figyelmet szentelt, azokat Szent II. János Pál pápa szavaival zárom:

„A szakszervezetek a társadalmi egyenlőségért és a munkásember jogaiért folyó harc képviselői. Ezt a harcot úgy kell tekintenünk, mint közös versenyt a „közjóért”: azért a jóért, amely a foglalkozásuk szerint egyesült dolgozó emberek szükségleteinek és érdekeinek megfelel. Ez a harc azonban nem a „többiek ellen” zajlik. S ha ellentétes vélemények szembe helyezkedést is jelentenek másokkal, ez a társadalmi igazságosság miatt történik, s nem magáért a „harcért”, s nem azért, hogy kiszorítsa az ellenfelet.”

Budapest, 2023. november 16.

Nagyrabecsüléssel,

Bárány Balázs Péter, elnök